

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lucie Dolanské Bányaiové (soudkyně zpravodajky) a soudců Michala Bartoně a Zdeňka Kühna o ústavní stížnosti stěžovatele **V. V.**, zastoupeného Mgr. Simonou Štruncovou, LL.M., advokátkou, sídlem Klimentská 1652/36, Praha 1 – Nové Město, proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. září 2025 č. j. 7 To 333/2025-247 a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 6. srpna 2025 č. j. 32 T 12/2021-196, za účasti **Městského soudu v Praze a Obvodního soudu pro Prahu 8**, jako účastníků řízení, a **Městského státního zastupitelství v Praze**, jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

I. Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 24. září 2025 č. j. 7 To 333/2025-247 byl porušen čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

II. Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. září 2025 č. j. 7 To 333/2025-247 se ruší.

III. Ve zbytku se ústavní stížnost odmítá.

Odůvodnění:

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky a § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedených rozhodnutí, neboť se domnívá, že jimi byl porušen čl. 36 odst. 1, čl. 38 odst. 1 a 2 a čl. 40 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

2. Z obsahu ústavní stížnosti a jejích příloh Ústavní soud zjistil, že napadeným usnesením rozhodl Obvodní soud pro Prahu 8 (dále jen „obvodní soud“) o tom, že podle § 330 odst. 1 trestního řádu za užití § 83 odst. 1 trestního zákoníku stěžovatel vykoná trest odnětí svobody uložený ve výměře 6 měsíců rozsudkem obvodního soudu ze dne 15. 6. 2021 č. j. 32 T 12/2021-71, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 12 měsíců, která byla následně tímž soudem dvakrát prodlužována, a to nejprve za současného vyslovení dohledu a posléze také za současného uložení přiměřené povinnosti podrobit se vhodnému programu sociálního výcviku a převýchovy. Obvodní soud konstatoval, že stěžovatel ve zkušební době podmíněného odsouzení nevedl řádný život, neboť byl opětovně odsouzen pro úmyslnou trestnou činnost, které se dopustil ve zkušební době opakovaně prodlouženého podmíněného odsouzení, k tomu navíc přestal plnit podmínky dohledu.

3. Proti usnesení obvodního soudu podal stěžovatel stížnost, která byla obvodnímu soudu doručena dne 21. 8. 2025. Obvodní soud poslal dne 22. 8. 2025 obhájce stěžovatele sdělení o tom, že na podaný opravný prostředek nebude brán zřetel. Napadené usnesení podle sdělení obvodního

soudu nabylo právní moci dne 12. 8. 2025, neboť k oznámení usnesení došlo jeho vyhlášením v přítomnosti stěžovatele a jeho obhájkyňe při veřejném zasedání dne 6. 8. 2025.

4. Stěžovatel následně podal k obvodnímu soudu stížnost na postup soudce v uvedené věci, a to zejména na nesprávné počítání lhůty k podání stížnosti proti usnesení obvodního soudu. Obvodní soud dal stěžovateli za pravdu, že soudce pochybil, neboť při počítání lhůty postupoval v rozporu s judikaturou Ústavního soudu. Podle obvodního soudu však soudce své pochybení napravil, neboť zrušil právní moc uvedeného usnesení a stěžovateli zaslal dne 12. 9. 2025 přípis, v němž uvedl, že doplnění odůvodnění stížnosti očekává do dne 20. 9. 2025.

5. Stěžovatel svou stížnost doplnil podáním doručeným obvodnímu soudu dne 19. 9. 2025. O stížnosti rozhodl Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) napadeným usnesením dne 24. 9. 2025 tak, že ji odmítl jako opožděnou. Městský soud konstatoval, že usnesení obvodního soudu bylo vyhlášeno ve veřejném zasedání dne 6. 8. 2025 za účasti stěžovatele i obhájce, včetně zákonného poučení podle § 143 odst. 1 trestního řádu o třídní lhůtě k podání stížnosti. Zákonná třídní lhůta tedy počala stěžovateli běžet dne 7. 8. 2025 a marně uplynula dne 11. 8. 2025. Stěžovatel však podal stížnost teprve dne 21. 8. 2025, a tedy opožděně. Městský soud v této souvislosti uvedl, že je vázán trestním řádem, nikoliv nálezy Ústavního soudu, nejde-li o situaci předpokládanou v § 314h odst. 1 trestního řádu. K tomu uvedl, že „*pokud by Ústavní soud chtěl dosáhnout všeobecné závaznosti toho, aby běh lhůty k podání stížnosti započal teprve od doručení usnesení, mohl by toho snadno dosáhnout zrušením výše citovaných ustanovení trestního řádu k určitému datu s tím, že by po zákonodárci požadoval přijetí shodné právní úpravy, jako je tomu u odvolání, kdy lhůta k podání odvolání započne běžet teprve od doručení rozsudku*“ (bod 2 usnesení).

II.

Argumentace stěžovatele

6. V ústavní stížnosti stěžovatel vytýká městskému soudu, že nesprávně stanovil počátek běhu lhůty k podání stížnosti proti rozhodnutí soudu prvního stupně a stížnost zamítl jako opožděnou, ačkoliv ji stěžovatel podal do tří dnů od doručení prvostupňového rozhodnutí. Usnesení obvodního soudu bylo stěžovateli doručeno prostřednictvím datové schránky obhájkyňe dne 18. 8. 2025. Stěžovatel podal v zákonné lhůtě dne 21. 8. 2025 prostřednictvím své obhájkyňe proti nadepsanému usnesení stížnost, kterou blíže odůvodnil dne 19. 9. 2025. Zamítnutím stížnosti pro opožděnost městský soud postupoval v rozporu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu, podle níž počátek běhu lhůty pro podání stížnosti proti usnesení, jímž je nařízen výkon podmíněně odloženého trestu odnětí svobody, nastává až okamžikem doručení písemného opisu takového usnesení odsouzenému.

7. Stěžovatel namítá také další vady v postupu obvodního soudu i městského soudu, které měly vést k porušení jeho základních práv. Napadené usnesení městského soudu neuvádí složení rozhodujícího senátu, čímž znemožňuje ověřit, zda bylo rozhodnuto zákonným soudcem. Městský soud rozhodoval v neveřejném zasedání bez účasti stěžovatele, jeho obhájkyňe a státního zástupce, čímž byl popřen princip veřejnosti a kontradiktornosti řízení. Při veřejném zasedání před obvodním soudem nebylo stěžovateli umožněno plně realizovat jeho právo na obhajobu, neboť mu nebyla dána reálná možnost přednést obhajobu a navrhnout či předložit důkazy svědčící v jeho prospěch. Stěžovatel dále poukazuje na zjevnou vnitřní rozpornost rozhodovací činnosti téhož soudu v jeho věci. Pouhé dva měsíce před vydáním napadeného rozhodnutí (usnesením ze dne 30. 6. 2025 č. j. sp. zn. 5 T 34/2024-85) totiž tentýž soud výslovně konstatoval, že se stěžovatel ve zkušební době osvědčil, vedl řádný život a splnil všechny uložené povinnosti. Opačný závěr v nynější věci soud podle stěžovatele dostatečně neodůvodnil.

III.

Vyjádření účastníků řízení a vedlejších účastníků

8. Ústavní soud si vyžádal vyjádření účastníků řízení a spis vedený u obvodního soudu pod sp. zn. 32 T 12/2021.

9. Městský soud se k věci nevyjádřil.

10. Obvodní soud ve svém vyjádření uvedl, že ve věci soudy postupovaly v souladu s platným trestním řádem. Pokud soud rozhoduje v souladu s platným zákonem, nemůže dojít k porušení práva na spravedlivý proces a práva na obhajobu. Absolutní vázanost nálezem Ústavního soudu je pouze ve vztahu ke konkrétnímu rozhodnutí obecného soudu, vůči kterému ústavní stížnost směřuje. „Precedenční závaznost“ nálezů Ústavního soudu pro obecné soudy není absolutní a bez možnosti odchylky, naopak soudy mají možnost se od právního názoru Ústavního soudu odchýlit, jestliže rozhodují podle obecně závazného právního předpisu, tedy v daném případě platného ustanovení trestního řádu. Obvodní soud nesouhlasí s námitkami, kterými stěžovatel namítá porušení kontradiktornosti řízení a vymezuje se proti rozsahu provedeného dokazování. Nadto má za to, že pokud stěžovatel svojí ústavní stížností brojí za zachování lhůty k podání opravného prostředku, tak je nadbytečné brojit i proti rozsahu dokazování soudem.

11. Městské státní zastupitelství v Praze (dále jen „městské státní zastupitelství“) ve vyjádření navrholo, aby Ústavní soud vyhověl ústavní stížnosti a zrušil usnesení městského soudu. Výklad soudu je v přímém rozporu s ustálenou judikaturou Ústavního soudu, na kterou poukazuje stěžovatel. Za zcela neudržitelné a rozporné s čl. 89 odst. 2 Ústavy je třeba označit tvrzení stížnostního soudu o tom, že nálezy Ústavního soudu jsou závazné toliko pro soud v konkrétní věci, v níž byl nálezn učiněn, stejně jako tvrzení, že Ústavní soud může dosáhnout všeobecné závaznosti výkladu běhu lhůty pouze zrušením dotčených ustanovení trestního řádu. Uvedené pasáže odrážejí podle městského státního zastupitelství zjevně mylné pochopení významu judikatury Ústavního soudu pro obecné soudnictví i vztahu Ústavního soudu k jiným složkám státní moci (moci zákonodárné).

12. Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 8 se k výzvě Ústavního soudu nevyjádřilo, a vzdalo se tak postavení vedlejšího účastníka řízení.

13. V replice stěžovatel uvedl, že se plně ztotožňuje se stanoviskem městského státního zastupitelství. Obecné soudy jsou povinny rozhodovat v souladu s ustálenou a předvídatelnou judikaturou, a nikoliv v jejím přímém rozporu. Respekt k zákonu a k právní jistotě se totiž neprojevuje izolovaným výkladem jednotlivých ustanovení, nýbrž jejich výkladem ve světle judikatury vyšších soudů, která představuje integrální součást právního řádu a je jedním z klíčových prvků práva na spravedlivý proces dle čl. 36 Listiny. Odchýlení se od pravidla stanoveného ustálenou judikaturou je samo o sobě porušením práva na spravedlivý proces. Soud se přitom nemůže zbavit odpovědnosti za spravedlivý proces prostým konstatováním, že „postupoval podle zákona“. Soud není vázán zákonem izolovaně, ale zákonem vykládaným ústavně konformně a v souladu s ustálenou judikaturou, zejména v situaci, kdy rozhodnutí zasahuje do osobní svobody jednotlivce. Stěžovatel dále trvá na tom, že obvodní soud znemožnil obhájkyni stěžovatele uplatnit ústavně zaručené právo na obhajobu, neboť *en bloc* odmítl veškeré návrhy obhajoby na doplnění dokazování, veřejné zasedání navíc proběhlo mimořádně stručně, úsečně a zjevně s předem učiněným závěrem. Stěžovatel poukazuje na rozpor mezi ústním odůvodněním při veřejném zasedání a písemným vyhotovením rozhodnutí, který činí rozhodnutí z materiálního hlediska

nepřezkoumatelným. Tento rozpor podtrhuje skutečnost, že stěžovatel nemohl podat stížnost bezprostředně po vyhlášení usnesení na veřejném zasedání, když v písemném znění usnesení jsou uvedeny argumenty, které u ústního vyhlášení usnesení nezazněly.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

14. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněným stěžovatelem. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný; stěžovatel je právně zastoupen v souladu s § 29 až 31 zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatel vyčerpal všechny zákonné procesní prostředky k ochraně svého práva (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*).

V.

Posouzení důvodnosti ústavní stížnosti

15. Ústavní soud je podle čl. 83 Ústavy soudním orgánem ochrany ústavnosti a tuto svoji pravomoc vykonává mimo jiné tím, že ve smyslu čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému rozhodnutí a jinému zásahu orgánů veřejné moci do ústavně zaručených základních práv a svobod [srov. též § 72 odst. 1 písm. a) zákona o Ústavním soudu]. Ústavní soud není součástí soustavy obecných soudů a není ani povolán k instančnímu přezkumu jejich rozhodnutí. Směřuje-li ústavní stížnost proti rozhodnutí vydanému v trestním řízení, není proto samo o sobě významné, je-li namítána jeho věcná nesprávnost. Jeho pravomoc je založena výlučně k přezkumu rozhodnutí z hlediska dodržení ústavněprávních principů, tj. zda v řízení (rozhodnutím v něm vydaným) nebyly dotčeny ústavně zaručené práva nebo svobody jeho účastníka, zda řízení bylo vedeno v souladu s těmito principy a zda lze řízení jako celek pokládat za spravedlivé.

16. Podle čl. 89 odst. 2 Ústavy jsou vykonatelná rozhodnutí Ústavního soudu závazná pro všechny orgány i osoby. Ústavní soud ve své judikatuře dovodil, že toto ustanovení zakládá i precedenční působení jeho nálezů. Nosné důvody jsou pro obecné soudy při řešení obdobných případů závazné; jinak vyjádřeno, obecné soudy musí nosné důvody nálezů ve své činnosti respektovat.

17. Ústavní soud se k precedenčním účinkům své judikatury vyjádřil podrobně v nálezu ze dne 13. 11. 2007 sp. zn. IV. ÚS 301/05 (N 190/47 SbNU 465), v bodech 59 až 71. Povinnost respektovat ústavněprávní výklad Ústavního soudu „*znamená následovat ho ve skutkově podobných případech, anebo přednést seriózní argumenty, které vedou k závěru, že vzhledem k relevantním skutkovým rozdílům není vhodné aplikovat již vyslovený princip v tomto dalším případě*“ (nález sp. zn. IV. ÚS 301/05, bod 62), tedy provést skutkové odlišení. Ve zcela výjimečných případech, je-li obecný soud „*opravdově a z vážných důvodů přesvědčen, že by nebylo správné následovat rozhodovací praxi Ústavního soudu*“ (nález sp. zn. IV. ÚS 301/05, bod 71), se může obecný soud od nosných důvodů nálezu odchýlit a předložit konkurující úvahy (podrobněji viz nález sp. zn. IV. ÚS 301/05, body 66 až 71). Nesplnění těchto požadavků představuje porušení subjektivního základního práva dotčené osoby podle čl. 36 odst. 1 Listiny [nález sp. zn. IV. ÚS 301/05, bod 60, dále viz např. nálezy ze dne 12. 6. 2019 sp. zn. IV. ÚS 2503/18 (N 112/94 SbNU 341), body 12 až 14; ze dne 21. 2. 2018 sp. zn. IV. ÚS 45/18 (N 32/88 SbNU 451), bod 14; ze dne 15. 8. 2017 sp. zn. I. ÚS 3068/16 (N 150/86 SbNU 519); ze dne 18. 11. 2014 sp. zn. II. ÚS 2127/14 (N 210/75 SbNU 353), bod 27].

18. V nyní posuzované věci stěžovatel namítá, že městský soud postupoval v rozporu s konstantní judikaturou Ústavního soudu, pakliže za počátek běhu lhůty pro podání stížnosti proti usnesení o vykonání původně podmíněného trestu označil vyhlášení usnesení ve veřejném zasedání, nikoliv doručení jeho písemného vyhotovení. Pro posouzení této ústavní stížnosti musel Ústavní soud zvážit, zda městský soud při výkladu způsobu oznámení usnesení v trestním řízení (§ 137 odst. 1 a § 143 odst. 1 trestního řádu) postupoval v souladu se závěry a právními názory uvedenými v nálezech Ústavního soudu ve skutkově a právně obdobných věcech.

19. Na úrovni podústavního práva podle § 143 odst. 1 trestního řádu platí, že stížnost se podává u orgánu, proti jehož usnesení směřuje, a to do tří dnů od oznámení usnesení (§ 137 trestního řádu). Z § 137 odst. 1 trestního řádu vyplývá, že usnesení je třeba oznámit osobě, které se přímo dotýká, jakož i osobě, která k němu dala svým návrhem podnět. Usnesení soudu se oznámí též státnímu zástupci. Oznámení se děje buď vyhlášením usnesení v přítomnosti toho, jemuž je třeba usnesení oznámit, anebo doručením opisu usnesení.

20. Ústavní soud se problematice způsobu oznámení usnesení v trestním řízení věnoval ve své nálezkové judikatuře již mnohokrát. Opakovaně vyjádřil názor, že za počátek běhu lhůty pro podání (instanční) stížnosti v trestních věcech při rozhodování o tak závažných otázkách, jakými je osobní svoboda (zejména rozhodnutí o vazbě, podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, přeměně alternativních trestů v nepodmíněný trest odnětí svobody) nebo meritum věci (rozhodnutí o zamítnutí návrhu na povolení obnovy řízení), je nutno považovat až okamžik doručení opisu usnesení [viz nálezy ze dne 10. 3. 2005 sp. zn. III. ÚS 303/04 (N 52/36 SbNU 555), ze dne 5. 1. 2006 sp. zn. III. ÚS 457/05 (N 4/40 SbNU 39), ze dne 4. 3. 2010 sp. zn. III. ÚS 389/09 (N 40/56 SbNU 461), srov. nálezy ze dne 23. 9. 2010 sp. zn. III. ÚS 1542/09 (N 201/58 SbNU 787), ze dne 31. 5. 2018 sp. zn. I. ÚS 3842/17 (N 106/89 SbNU 573), ze dne 5. 2. 2019 sp. zn. IV. ÚS 3780/18 (N 21/92 SbNU 214) či ze dne 10. 12. 2019 sp. zn. IV. ÚS 3003/19 (N 210/97 SbNU 258)]. Stejný závěr Ústavní soud dovodil i ve vztahu k usnesení o vykonání podmíněně odloženého trestu podle § 330 odst. 1 trestního řádu [viz nálezy ze dne 2. 11. 2022 sp. zn. III. ÚS 1946/22 (N 133/115 SbNU 43)].

21. Citovaná judikatura Ústavního soudu je vedena snahou o zachování práva obviněného na přístup k soudu druhého stupně a možnosti polemizovat se závěry soudu prvního stupně v řádném opravném řízení o stížnosti. Nezbytným předpokladem a účelem práva na spravedlivý proces, a tedy i práva podat opravný prostředek (stížnost), je totiž podle Ústavního soudu „... *reálná možnost seznámit se s rozhodovacími důvody obsaženými v rozhodnutí, jež je podrobena stížností kritice. Pouze za těchto podmínek se stěžovateli dostává i kvalifikované možnosti skutkově a právně argumentovat, a tedy v případě svého nesouhlasu zpochybňovat argumenty obsažené v odůvodnění, na nichž výrok jím napadeného rozhodnutí spočívá*“ [viz nálezy ze dne 9. 6. 2009 sp. zn. IV. ÚS 426/09 (N 134/53 SbNU 681)]. Ústavněprávní výklad podaný judikaturou Ústavního soudu tedy obviněnému zaručuje, aby se mohl vymezit proti důvodům rozhodnutí soudu prvního stupně podrobně obsaženým až v písemném vyhotovení jeho usnesení. Bez ohledu na skutečnost, že při vyhlášení usnesení se vedle výroku sděluje i podstatná část odůvodnění, je možnost seznámit se s písemným odůvodněním usnesení, porozumět argumentaci soudu a zvážit možnost obrany proti němu pro kvalifikované podání stížnosti klíčová [viz nálezy ze dne 3. 3. 2020 sp. zn. III. ÚS 329/20 (N 41/99 SbNU 44)]. Požadovat, aby instanční stížnost byla podána již v době, kdy stěžovateli nejsou známy důvody, pro něž byl v předchozím řízení neúspěšný a které zjistí teprve z písemného vyhotovení rozhodnutí, považuje Ústavní soud za porušení práva na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny (srov. např. nálezy ze dne 15. 5. 2024 sp. zn. III. ÚS 1001/24).

22. Na základě výše uvedeného lze shrnout, že počátkem běhu lhůty pro podání (instanční) stížnosti proti usnesení o nařízení výkonu trestu podle § 330 trestního řádu je okamžik doručení

opisu usnesení. Pakliže stížnostní soud odmítne stížnost proti takovému rozhodnutí jako opožděnou z důvodu, že počátek běhu lhůty k podání stížnosti odvozuje již od vyhlášení usnesení, nikoliv od doručení jeho opisu, dochází k porušení práva na soudní ochranu zaručeného v čl. 36 odst. 1 Listiny.

23. Městský soud v nyní posuzované věci nerespektoval shora uvedenou judikaturu, v níž Ústavní soud podal ústavněprávní výklad počátku běhu lhůty pro podání (instanční) stížnosti v trestních věcech při rozhodování o omezení osobní svobody. Stížnost proti usnesení, jímž obvodní soud rozhodl o vykonání podmíněně odloženého trestu, zamítl jako opožděnou s odůvodněním, že třídenní lhůta k podání stížnosti začala stěžovateli běžet již dne 7. 8. 2025, tedy dne následujícího po vyhlášení usnesení ve veřejném zasedání. Městský soud nikterak nezohlednil skutečnost, že písemné vyhotovení tohoto usnesení bylo stěžovateli a jeho obhájkyňi do datové schránky dodáno až dne 8. 8. 2025. Vyznačení data doručení ve spise chybí, poslední kontrola doručení do datové schránky ze strany soudu proběhla dne 15. 8. 2025, kdy k doručení (přihlášení do datové schránky) dosud nedošlo, podle tvrzení stěžovatele však bylo usnesení obhájkyňi doručeno až dne 18. 8. 2025. Městský soud nicméně datum doručení prvostupňového rozhodnutí vůbec nezkontroloval, neboť se rozhodl vědomě ignorovat konstantní judikaturu Ústavního soudu, na kterou byl upozorněn stěžovatelem v odůvodnění podané stížnosti. Od nosných důvodů citované judikatury se městský soud úmyslně odklonil, aniž by předložil jakékoliv argumenty, které by odlišný výklad zákonných ustanovení v této konkrétní věci opodstatňovaly. Svůj postup zdůvodnil pouhým odkazem na jazykový výklad zákona, aniž by respektoval závaznost výkladu vyjádřeného v konstantní judikatuře Ústavního soudu. Tím postupoval v rozporu s čl. 89 odst. 2 Ústavy a porušil právo stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny.

24. K postoji městského soudu nutno zdůraznit, že obecné soudy mají povinnost chránit základní práva obviněných v trestním řízení, a to s respektem k tomu, že právní názory vyložené v nálezech Ústavního soudu jsou zdrojem ústavně konformní interpretace podústavního práva. Pokud obecný soud nerespektuje ústavněprávní výklad vyložený v konstantní judikatuře Ústavního soudu a bez uvedení vážných důvodů se odchýlí od nosných důvodů v této judikatuře uvedených, nejen že takovým postupem porušuje základní právo dotčené osoby podle čl. 36 odst. 1 Listiny, ale oslabuje také důvěru v právo a soudní systém jako celek.

VI. Závěr

25. Napadeným usnesením městského soudu došlo k porušení čl. 36 odst. 1 Listiny. Ústavní soud proto podle § 82 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnosti vyhověl a podle § 82 odst. 3 písm. a) téhož zákona toto rozhodnutí zrušil, aniž se zabýval dalšími námitkami stěžovatele. Ústavní soud nepřistoupil k věcnému přezkumu usnesení obvodního soudu, které stěžovatel v petitu ústavní stížnosti rovněž napadl. Případný ústavněprávní přezkum tohoto rozhodnutí je možný až poté, co se jím bude řádně zabývat městský soud jako soud stížnostní; dřívější ústavní přezkum by byl předčasný. Proto byla ústavní stížnost v rozsahu, v němž směřovala proti usnesení obvodního soudu, posouzena jako nepřipustná (§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu) a byla odmítnuta v souladu s § 43 odst. 1 písm. e) zákona o Ústavním soudu.

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 24. února 2026

Lucie Dolanská Bányaiová
předsedkyně senátu